

A Magyar Köztársaság nevében!

A Pécsi Ítéltábla dr. Füredi Péter ügyvéd (ügyvéd címe) által képviselt **felperes neve** (felperes címe) felperesnek - személyesen eljáró **alperes neve** (alperes címe) alperes ellen ajándék visszakövetelése iránt a Baranya Megyei Bíróság előtt 15.P.21.590/2006. ügyszám alatt folyamatban volt perében 15. sorszámon 2007. szeptember 13. napján kelt ítélet ellen a felperes részéről 16. sorszámon benyújtott fellebbezés folytán - tárgyaláson kívül eljárva - meghozta a következő

Ítéletet:

A másodfokú bíróság az elsőfokú bíróság ítéletét *helybenhagyja*.

Az ítélet ellen fellebbezésnek helye nincs.

Indokolás

A felperes kereseti kérelmében elsődlegesen a p-i 63025/1. hrsz. alatti, 1051 négyzetméter alapterületű, épület, udvar megjelölésű, természetben a P., F. utcában található ingatlan tulajdonjogának megállapítását kérte ajándék visszakövetelése címén arra hivatkozva, hogy létfenntartása veszélyeztetett, valamint hogy az a feltevés, amelyre tekintettel az alperesnek az ajándékot adta, utóbb véglegesen megghiúsult. Másodlagosan a perbeli ingatlan vételáraként kifizetett 260.000,- forint és járulékainak megfizetését követelte az alperestől ugyanezekre a jogcímekre hivatkozással, továbbá hogy a bíróság kötelezze az alperest a perköltség viselésére.

Az alperes ellenkérelmében a kereseti kérelmek elutasítását kérte arra hivatkozással, hogy az ajándékozót semmilyen feltevés nem vezette, továbbá hogy a felperes létfenntartása nem veszélyeztetett, saját maga eltartására és ellátására a felperes képes, gondozásra nem szorul. Az alperes perköltséget nem igényelt.

Az elsőfokú bíróság a keresetet elutasította.

Az ítélet ellen, annak a kereseti kérelem szerint történő megváltoztatása végett a felperes fellebbezett. Fellebbezésének alátámasztásaként arra hivatkozott, hogy számára egyértelmű volt, hogy az ajándék fejében az alperes gondoskodni fog róla. Az első tárgyaláson tett nyilatkozata, amely szerint nem emlékezett ilyen feltevésre, a fellebbezési kérelemben tett előadása szerint nem jelentette egyszersmind azt is, hogy ne lett volna ilyen feltevés. Erre utal véleménye szerint az is, hogy az alperes a perben tartott első tárgyaláson maga is elismerte, hogy az ajándékozáskor arról volt szó, hogy akkor kerül az alperes nevére az ingatlan, ha az alperes a felperessel közös háztartásban, közösen gazdálkodva együtt fog élni.

Előadta továbbá, hogy másodlagos kérelmében azért követelte az alperestől az ajándék vételárának teljes összegét - így mind a felperes édesanyjától kapott 180.000,- forintot, mind pedig az alperessel közösen törlesztett, hitelből származó 80.000,- forint mértékű vételárrészt -, mert az alperessel közös háztartásban élt, amelynek költségeit részben a felperes fedezte. Fellebbezési kérelmében a felperes a másodlagosan követelt összeg tekintetében akként nyilatkozott, hogy a teljes összeg-nél kevesebbet is elfogad.

A létfenntartás veszélyeztetettsége körében a felperes arra hivatkozott, hogy téves az elsőfokú bíróság megállapítása, mely szerint a felperes betegségei ellenére többlet-kiadással járó, állandó személyes jelenlétet igénylő gondoskodásra nem szorul. Előadta ugyanakkor a felperes, hogy a perbeli ingatlanon képes a gazdálkodásra.

Az alperes ellenkérelmet nem terjesztett elő, a fellebbezésre észrevételt nem tett.

A felperes fellebbezése alaptalan.

Az elsőfokú bíróság fellebbezéssel támadott ítélete mind ténybeli, mind jogi indokait tekintve helytálló, ezért azt a másodfokú bíróság a Pp. 253. §-ának (2) bekezdése és 254. §-ának (3) bekezdése alapján, a döntés helyes indokainál fogva hagyta helyben.

A fellebbezéssel összefüggésben azonban a másodfokú bíróság az alábbiakra mutat rá.

A Polgári Törvénykönyvről szóló 1959. évi IV. törvény (Ptk.) 582. §-ának (3) bekezdése szerinti, a téves feltevésre alapított visszakövetelési jog érvényesítése során az elsőfokú bíróság által helyesen felhívott, irányadó bírói gyakorlat alapján (például BH2000.490) elsősorban az ajándékozás időpontjában fennállott és az ajándékozó szándékát döntően meghatározó kíváncsalmat kell bizonyítani, amely nem azonosítható az ajándékozó általános erkölcsi elvárásaival, hanem konkrétan

kinyilvánított, a megajándékozottak számára is felismerhető feltevést kell kifejezésre juttatnia.

Az ajándékozót vezető feltevés bizonyítottsága körében a másodfokú bíróság a következőkre volt különös tekintettel. Az alperes - a felek egyező előadása szerint - az ingatlan vételárának közel egyharmadát kitevő hitelösszeget a felperessel közösen törlesztette. Továbbá, az ajándék tárgyának, a perbeli ingatlannak a megvételére a felperes haszonélvezeti jogával terhelten került sor. Ezen túlmenően tekintettel volt arra is a másodfokú bíróság, hogy egyrészt a felperes az ajándék tárgyának megvásárlásakor csupán 52 esztendő volt, másrészt az alperes a felperessel az ajándék megszerzésétől, 1990. március 2-ától 2002. júliusáig, azaz több mint 12 esztendeig közös háztartásban a közös gazdálkodás elvei szerint együtt élt.

Mindezekre a körülményekre tekintettel a felperesnek azt kellett volna bizonyítania - a Legfelsőbb Bíróság PK 76. számú állásfoglalása I. pontjának utolsó mondatára is figyelemmel -, hogy a felperesi ajándékozó feltevése kifejezetten arra irányult, hogy az alperes vele a felperes élete végéig fog a közös háztartásban a közös gazdálkodás elvei szerint együtt élni. Amint azt az elsőfokú bíróság helyesen és tényszerűen meg is állapította, a felperesnek ilyen feltevést bizonyítania nem sikerült.

A Ptk. 582. §-ának (1) bekezdésében foglalt visszakövetelési joggal kapcsolatban arra mutat rá a másodfokú bíróság, hogy a felperes e körben előterjesztett fellebbezése önmagával ellentmondásos. Helyesen állapította meg tehát az elsőfokú bíróság, hogy a felperes betegségei ellenére többlet-kiadással járó, állandó személyes jelenlétet igénylő gondoskodásra nem szorul, továbbá hogy jövedelmi és vagyoni viszonyaira is tekintettel létfenntartása nem veszélyeztetett. Helyes volt az elsőfokú bíróság jogi indokolása is e körben.

Csupán a fellebbezés tekintetében jegyzi meg a másodfokú bíróság, hogy az irányadó bírói gyakorlat szerint (például BH1999.211) mivel az ajándékozás ugyan ingyenes, de kétoldalú jogügylet, annak létrejötte után az ajándékozó jogai mellett a megajándékozott jogai is védelemben részesülnek. Ennél fogva meghatározott, lényeges, komoly és valós okoknak kell a létfenntartás veszélyeztetettsége körében fennállniuk ahhoz, hogy az eredményes visszakövetelésre sor kerülhessen. Ilyen körülmény pedig a perbeli esetben nem állapítható meg.

Mindezekre figyelemmel a felperes fellebbezése sikertelen volt, ezért a Pp. 78. §-ának (1) bekezdése alapján másodfokú perköltségeit a felperes maga viseli. A pernyertes alperes költséget nem igényelt, a felperes személyes illetékmentessége miatt a le nem rótt fellebbezési eljárási illetéket mint meg nem térülő költséget pedig - a 6/1986. (VI. 26.) IM rendelet 14. §-a értelmében - a Magyar Állam viseli. Mindezekre tekintettel a másodfokú bíróságnak a perköltségekről rendelkeznie nem kellett.

A másodfokú bíróság a fellebbezést a Pp. 256/A. §-a (1) bekezdésének f) pontja alapján tárgyaláson kívül bírálta el.

P é c s , 2008. január 07.

Dr. Juhász László s.k. a tanács elnöke, Dr. Fekete Bálint s.k. előadó bíró, Dr. Kovács Ildikó s.k. bíró